

на умъ, че ще дойде зима, а сега и не се загриж-
вашъ, че има и тежки старини!

Тия думи жегнаха Цончо. Той наведе глава и едва
промълви: - Не знамъ какво да кажа... Не мисли, че
мене....

- Какво ще мисля: азъ казвамъ което е. Спомни си:
като ни раздѣли татю-ти видѣ и пати до като за-
ложи нивитѣ, ливадитѣ до като изпродаде добитъка..
Не ти ли думяхъ тогази....

- Тъй, казваше ми....

- Нѣмаше кой да слуша.

- А сега и да слушамъ е късно, - отвърна Цончо
сломенъ. И тъжно погледна Христа.

- Защо да е късно?

- Че какво имамъ?

- А ако би ималъ?

- Ще давамъ умъ и на другитѣ.

- Да не ти казахъ на врѣме! - се ядосваше Христо.

- Тъй е, но моята глава е дебела. Не увира тѣй
лесно. До като не се удари - не чува.

Θ Ще се откажешъ ли отъ кръмтата?

- И нѣма да помисля..

- Тамъ е губи врѣме и съсипия... Кръмтата!..